

A Fővárosi Ítéltábla a dr. jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal (1054 Budapest, Széchenyi u. 2.) felperesnek, a dr. ügyvéd (cím) által képviselt (címe) alperes ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2020. február 14-én meghozott 72.G.40.224/2019/19-II. számú ítélete ellen, a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, melynek következtében a hitelezők 98.174.961 (kilencvennyolcmillió-százhetvennégyezer-kilencszázhatvanegy) Ft követelésének teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékes adóhatóság felhívására, a felhívásban írt módon és számlára fizessen meg a Magyar Állam javára 36.000 (harminchatezer) Ft elsőfokú, valamint 48.000 (negyvennyolcezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint alperes a GT Kft. „f.a.” társaságnak (továbbiakban: adósnak) a megalakulásától, 2002-től a felszámolás kezdő időpontjáig vezető tisztségviselője volt (egyben a felszámolást megelőzően egyedüli tagja is,) melynek fő tevékenysége utazásszervezés volt. A társaság működése során két alkalommal, 2014. július 28-án, majd 2015. szeptember 17-én jelentős mértékű, 40 millió, majd 230 millió Ft összegű jegyzett tőkeemelés történt. A társaság forgalma 2015 évet követően - a törökországi puccskísérlet, illetve terrorcselekmények következtében - jelentősen visszaesett. Az adós felszámolási eljárását a 2016. szeptember 5-én előterjesztett hitelezői kérelemre rendelte el a bíróság, a felszámolási eljárás kezdő időpontja 2017. december 7. napja.

A felperes az adós egyik hitelezője, akinek 98.174.961 Ft összegű hitelezői igénye áll fenn az adóssal szemben. Az adóhatóság 2016. január 1. és 2017. december 7. közötti időszak vonatkozásában ún. jogkövetési vizsgálatot tartott az adósnál, melynek során megállapította, hogy az alperes nem tett eleget teljes mértékben a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségének, illetve az ellenőrzés során nem álltak rendelkezésre többek között a vevőkövetelésekre vonatkozó nyilvántartások. A társaság utoljára 2015. év vonatkozásában tett eleget a mérleg és beszámoló közzétételi és letétbehelyezési kötelezettségének. Ekkor a társaság még jelentős árbevételt realizált,

az adózott eredménye 240.658 ezer Ft volt. A 2016. évi (közze nem tett) beszámoló már csökkenő árbevételűt mutatott, a vesztesége -935.695 ezer Ft, míg a tevékenységet záró mérleg szerint a forgalom tovább csökkent és a veszteség -602.876 ezer Ft volt.

A felszámoló által készített I. számú közbenső mérleghez tartozó jelentés szerint a hitelezői igények összege 1.509.403.382 Ft. A jelentés szerint az alperes csak részben teljesítette a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségét, bár a tevékenységet záró mérleget és az annak iratanyagát átadta. E szerint az adós vagyona a felszámolási eljárás kezdetén 825.416 ezer Ft, azonban a követelések beazonosítására szolgáló analitika rendkívül hiányosan került elkészítésre, a követeléseket alátámasztó dokumentumok nem lelhetők fel, ezért a felszámoló a 324.274 ezer Ft követelés jelentős részét kivezette.

[2] A felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte alperes felelősségének megállapítását, mert mint az adós ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, melynek következtében a felperes 98.174.961 Ft összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kérte a Cstv. 33/A. § (9) bekezdése alapján az alperes 435.000 Ft összegű biztosíték nyújtására kötelezését. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját a felszámolási eljárás kezdeményezésének időpontjában, 2016. szeptember 5. napjában jelölte meg. Előadta, hogy a beszámoló közzétételi kötelezettségének az elmulasztása, valamint az irat-és vagyonátadás elmulasztása vélelmet alapoz meg a vezető tisztségviselővel szemben arra vonatkozóan, hogy a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérve előadta, hogy az alperes hozzátartozója, GK tételesen, jegyzőkönyvbe foglaltan átadott minden iratot a felszámoló részére, míg a 2016. évi beszámoló az ügyfélkapu kód hiányában nem lett közzétéve. Állította, hogy adatkezelési hiba miatt nem tudott a kormányablak új kódot adni, így e körben felróhatóság nem terheli.

[4] Az elsőfokú bíróság a 2019. június 7-én jogerőre emelkedett 6. sorszámú végzésével az alperest 435.000 Ft vagyoni biztosíték letétbe helyezésére kötelezte a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése [helyesen: (9) bekezdése] alapján.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, megállapítva, hogy a 36.000 Ft illetéket az állam viseli.

Döntése indokolásában Cstv. 33/A. § (1), (4) és (5) bekezdésének a felhívását követően hangsúlyozta, az ügyvezetői felelősség alapja a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a hitelezői érdekek elsődlegességét figyelmen kívül hagyó, a hitelezői érdekek súlyos sérelmét jelentő ügyvezetői kötelezettségszegés, amely az adós vagyonszökkenéséhez vezet, illetve a hitelezői igények kielégítése megghiúsulását eredményezi. A vélelem fennállása esetén elegendő a vezetőt terhelő mulasztás bizonyítása, így a felperesnek kellett igazolnia azon tényeket, amelyek a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt törvényi vélelem fennálltát igazolták. A felperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének időpontját 2016. szeptember 5. napjában, a felszámolási kérelem előterjesztésének napjában jelölte meg, mely időpontot az alperes nem vitatta. A bíróság megállapította, az adós forgalma és árbevétele 2016. évben jelentősen visszaesett, a felszámolási kérelem előterjesztésének időpontjában az alperes tisztában volt azzal, hogy ki nem egyenlített hitelezői igények vannak.

Tényként állapítható meg, hogy a felszámolást megelőző évre az alperes nem tett eleget a mérleg és beszámoló közzétételi kötelezettségének. E körben a törvényszék az alperes és GK tanúvallomása alapján rögzítette, hogy a közzététel érdekében mindent megtettek, azonban a könyvelő felmondása, és az alperes személyi adatainak az elírása miatt a közzétételi kötelezettségét az alperes teljesíteni

nem tudta, ezért felróhatóság e mulasztás miatt nem terheli. Mivel azonban a felszámolóbiztos, illetve a közreműködő asszisztens vallomása alapján megállapítható, hogy az iratátadásra hiányosan került sor, így a törvényi vélelem fennáll. A követelés analitika - mely alapján a követelések azonosíthatók - átadva nem lett, így a felszámoló az iratokkal alá nem támasztott követeléseket kivezette a nyilvántartásból.

A vélelem fennállására tekintettel az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. E körben a bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az alperes a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével járt el. A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, nem folytatta az utazásszervezési tevékenységét ezt követően. Az utaslétszám 50%-kal csökkent, azonban a biztosítási díjat az előző évi létszám alapján kellett volna megfizetni, ami indokolatlan költséget jelentett volna. Rögzítette, az utazási iroda valamennyi utasát hazahozta külföldről, míg a GH Kft.-vel kötött szerződés nem csökkentette az adós vagyont, a felszámoló az adós hitelezői igényét a GH Kft. felszámolási eljárásában bejelentette. Az alperes az adós társaság vagyont nem csökkentette, az a felszámoló részére átadásra került. A tevékenységet záró mérlegben szereplő követelések túlnyomórészt az utazási iroda vevőivel, utasaival szemben állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a szükséges intézkedéseket megtette a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében, a vagyont nem mentette ki, az alperes a Cstv. 33/A. § (3) [helyesen: (4) bekezdés] és (5) bekezdése alapján sikerrel mentette ki magát a felelősség alól.

[6] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének helyt adását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

A jogorvoslati kérelme indoklásában állította, hogy az ítélet megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helytelenül mérlegelte, melynek eredményeként a tényállást helytelenül állapította meg, és abból téves jogi következtetést vont le.

Azt helytállóan állapította meg, hogy a hiányos iratátadás következtében a törvényi vélelem fennáll, így az alperest terheli annak bizonyítása, hogy a vezetői feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével járt el. Pontatlan azonban e körben az indoklás, mivel a vélelem fennállását a tanúk vallomásán túl a felperes által becsatolt ellenőrzési jegyzőkönyv, mint okirati bizonyíték is alátámasztja.

A Pp. 279. § (1) bekezdésének a felhívását követően előadta, az alperes tényállításai szinte kivétel nélkül bizonyítás nélkül maradtak, azokat a bíróság „mintegy bemondásra” valósnak fogadta el. A felperes nem vitatta, hogy Tban puccskísérlet volt, illetve ekkor több országban is terrorcselekményeket követtek el, melyek köztudomású tények, bizonyításra nem szorulnak, de nem vitatta azt sem, hogy az adós árbevétele jelentősen visszaesett. Az ezen felüli alperesi állítások azonban bizonyítás nélkül maradtak, bár nem tartoznak a Pp. 266. § szerinti körbe. Az elsőfokú bíróság helyt adott az alperes bizonyítási indítványainak, így nem hivatkozhat arra, hogy az általa előadottakat más bizonyítékokkal bizonyítani tudta volna.

Utalt arra, hogy a bizonyítási sorrend „felborult” azzal, hogy az alperes a 2019. október 18-ai tárgyaláson nem jelent meg, így nem volt mód arra, hogy az alperes személyes meghallgatását követően tegye fel kérdéseit a tanúknak. Az elsőfokú bíróság bemondás alapján valósnak fogadta el GK-nak az alperesi távolmaradás kapcsán tett előadását, a távolmaradás igazolására nem hívta fel.

Úgy vélte továbbá, hogy GK tanúvallomása elfogulatlanak nem tekinthető, mivel az alperes felesége, de a szavahihetősége is megdőlt, mivel a felszámoló alkalmazottai a tanú vallomásával

szemben arról nyilatkoztak, hogy az iratok átadása nem volt teljeskörű, a követeléseket alátámasztó iratok nem lettek átadva, ezért a vallomását figyelmen kívül kellett volna hagynia a bíróságnak.

Nem bizonyította az alperes, hogy az utasok lemondták az utazásaikat, az alkalmazottak felmondtak, a bank az adós részére finanszírozott buszokat visszavette, illetve a biztosító felemelte a biztosítási díjakat. Az alperes az általa előadottakat meg sem kísérelte a Pp. 268. § (2) bekezdésében megjelölt, vagy más bizonyítási eszközzel bizonyítani, így bizonyítás nélkül maradtak azok a tények, amelyekre az alperes hivatkozott.

Nem tekinthető hitelt érdemlőnek az az alperesi hivatkozás, mely szerint az adósi ingatlanok értékesítésével a hitelezői igények kielégíthetőek. Utalt arra, hogy ismerete szerint a meghirdetett ingatlan becserélté 162.696.000 Ft, mely még optimális áron történő értékesítés esetén sem elegendő a több mint 1,5 milliárd Ft hitelezői igény kielégítésére.

A Cstv. 33/A. § (4) bekezdése szabályozza a felelősség alóli mentesülés szabályait, azonban a törvényszék tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy az alperes sikerrel mentette ki magát a felelősség alól. Az alperes a törvényi vélelmet kizárólag a saját maga által előadottakkal próbálta megdönteni, azonban a fél előadása erre nem elégséges. Önmagában az, hogy a cégvagyon nem mentette ki, nem jelenti azt, hogy az alperes megtette a szükséges intézkedéseket a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében. Ez legfeljebb a büntetőeljárás hiányát eredményezheti. Úgy vélte, ha tett is intézkedést az alperes a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, az a per során nem vált bizonyítottá.

Hangsúlyozta, hogy a per tárgya a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott felelősség megállapítása az összhitelezői érdekek védelmében, a per valamennyi hitelező érdekét szolgálja. Az adós felszámolási eljárásába a felperesen kívül továbbá 17 hitelező jelentkezett be, az alperes hitelezői igénye az összhitelezői igény 6-7 %-a. Az alperes az eljárás során nem hivatkozott arra, hogy a hitelezők érdekében bármilyen intézkedést tett. Nem értékelte a bíróság kellő súllyal, hogy az alperes egy nagyvállalatot vezetett, jelentős árbevétel mellett, így a követelések érvényesítése, valamint a beszámoló benyújtása nem okozhatott volna problémát. Az alperes azzal, hogy a követeléseket bizonyító okiratokat nem őrizte meg, olyan magatartást tanúsított, ami nem minősülhet a hitelezők érdekeit figyelembe vevő eljárásnak, mivel ennek következtében a követelés kivezetésével az adós vagyona (követelése) 271.169 ezer Ft-tal csökkent.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes eljárási költség megfizetésére kötelezését kérte.

Hangoztatta, hogy a felperes lényegében mérlegelési körben támadta az elsőfokú ítéletet, az alperes által előadott tényeket, a megjelölt tanú szavahihetőségét, illetve a kimentést nem tartja elégségesnek és bizonyítottnak. Úgy vélte, az ítélet helyesen állapította meg, hogy az alperes a „kimentési körben eleget tett az iratátadási kötelezettségének”, arról jegyzőkönyv készült. Az alperes megbízottja útján együttműködött a felszámolóval. A törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[9] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást feltárta, azonban az ítélet tábla nem osztotta a megállapított tényekből levont következtetését. Helytállóan hivatkozott felperes a fellebbezésében arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése az ítélet megváltoztatását eredményezi.

[10] Mint azt a törvényszék is megállapította, a felperes által felhívott törvényhely, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az alperes felelősségének alapja a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó, a hitelezői érdekek súlyos

sérelmét jelentő ügyvezetői kötelezettségszegés, amely - egyebek mellett - a hitelezői igények kielégítésének teljes mértékben történő meghíúsulását eredményezheti.

- [11] A kereseti kérelem elbírálására - figyelemmel a kereseti kérelem 2019. február 15-én történt előterjesztésére - a Csődtörvény 2017. július 1. napjától hatályos rendelkezései vonatkoznak. Az irányadó jogszabály továbbra is biztosítja a vezető számára a felelősség alóli kimentés lehetőségét [(4) bekezdés], és fenntartja azt a szabályozást is, mely szerint, ha a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem, vagy nem megfelelően tesz eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat-és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. E jogszabályhelyhez fűzött indokolás szerint a hitelezőnek elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítania. A vezető kimentheti magát, de a bizonyítási teher megfordul. Vagyis mindaddig, amíg e tényeket nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell bizonyított ténynek tekinteni.
- [12] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben megfogalmazott tényállás alapján a vezető nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztéért, illetve az esetleges rossz gazdasági döntésekért felel, így nincs jelentősége annak, hogy ez a helyzet miért következett be. Jelentőséggel pusztán a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja, az ez időpontot követő ügyvezetői magatartás, valamint az ezzel összefüggésben keletkező vagyonsökkenés, illetve a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének a meghíúsulása bír.
- [13] Az adott ügyben az alperes nem vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének felperes által megjelölt időpontját, és azt sem, hogy a felszámolást megelőzően, 2016. évre vonatkozóan nem eleget a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének. A felperesi állítással szemben azonban arra hivatkozott, hogy e körben felróhatóság nem terheli, és állította azt is, hogy az iratátadási kötelezettségének teljeskörűen eleget tett.
- [14] Az elsőfokú bíróság a beszámoló közzétételének és letétbehelyezésének az elmulasztása tekintetében elfogadta az alperes, illetve hozzátartozója előadását, és e körben a mulasztás kapcsán a felróhatóság hiányát állapította meg. A teljeskörű iratátadási kötelezettség elmulasztását érintően azonban a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt bizonyítási kötelezettségnek megfelelően, a Pp. 265. § (1) bekezdésében szabályozott bizonyítási érdekről való tájékoztatás mellett a 12. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltan részletesen tájékoztatta az alperest a bizonyítási érdekébe eső, bizonyítandó körülményekről. Így alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az iratokat teljeskörűen átadta a felszámolónak, továbbá a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében megjelölt, a mentesülését eredményező körülmények bizonyítása, de felhívta az elsőfokú bíróság a további bizonyítási indítványai bejelentésére is.
- [15] Az alperes az iratátadás teljeskörű megtörténtének alátámasztására a székhelyen található iratok átadás-átvételéről készült jegyzőkönyvet csatolta, azonban az eljárás adatai szerint - melyet az alperes sem vitatott - további iratok voltak találhatóak az adós által bérelt helyiségben is, melyek tételes átadása nem történt meg. Teljes mértékben osztotta a másodfokú bíróság a felperes, illetve az ezt elfogadó törvényszéki álláspontot, mely szerint a teljeskörű iratátadás bizonyítása nem történt meg, ami alapot ad a bizonyítási teher megfordulására. Önmagában ugyanis a nagymennyiségű irat rendelkezésre bocsátása nem tekinthető a jogszabály által megkívánt iratátadásnak, ennek lényege ugyanis az iratok olyan rendezett formában történő átadása, hogy annak alapján a felszámoló

felmérhesse az adós vagyont, illetve intézkedhessen - egyebek mellett - az adósi követelések behajtása érdekében. Az eljárás során meghallgatott felszámoló, illetve asszisztense egybehangzó előadást tett arról, hogy a követeléseket alátámasztó iratok nem lettek összerendezve, követelés analitika nem állt rendelkezésükre, ami nagy összegű vevőkövetelés kivezetését eredményezte.

Kétségtelen, hogy a teljeskörű iratátadás elmulasztása már megalapozza a bizonyítási kötelezettség megfordulását, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a mérleg letétbe helyezésének elmulasztása kapcsán sem állapítható meg a felróhatóság hiánya, különös tekintettel arra, hogy az alperesi hozzátartozó tanúvallomása szerint a könyvelő 2017 júliusában mondott fel, vagyis a számviteli törvény 153-154. § szerinti közzététel időpontjában még alkalmazásban állt az adósnál olyan szakember, aki a közzétételhez jogosultsággal rendelkezett.

[16] A fentiek alapján helytállóan állapította meg a törvényszék, miszerint az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a vezetési feladatai során a hitelezők érdekét is figyelembe vette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az alperes által előadottak ennek bizonyítására nem voltak alkalmasak.

[17] Az alperes nem vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját, azonban hivatkozása szerint ez időpontot követően a hitelezők érdekét is figyelembe véve járt el. Ennek alátámasztásaként az iratok átadására, illetve a mérlegközzététel elmaradása kapcsán a felróhatósága hiányára hivatkozott, azonban konkrét, hitelezői érdekeket figyelembe vevő magatartásokat, intézkedéseket nem jelölt meg, és nem is bizonyított. Önmagában az, hogy az utasok lemondták az utazásaikat, a dolgozók felmondtak, illetve a biztosító felmondta a szerződést, nem elegendő a hitelezői érdekek szerinti eljárás igazolására. E körülmények lényegében az adós nehéz gazdasági helyzetének az alátámasztására alkalmasak, azonban az alperes hitelezői érdekek szerinti eljárását nem igazolják. Az pedig, hogy nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan kockázatot, ugyancsak nem elegendő a hitelezői érdekek szerinti eljárás bizonyítására. A hitelezői érdekek szerinti eljárás igazolásául nem szolgált az sem, hogy a követelések túlnyomórészt az utazási iroda vevőivel szemben álltak fenn, mivel éppen e nagyszámú és értékű követelés kivezetése eredményezte az adósi vagyon nagymértékű csökkenését, mely egyértelműen az alperesi magatartás (a követelésanalitika átadás elmaradásának) következménye. Erre figyelemmel nem okszerű a törvényszéknek az a megállapítása, mely szerint az adós a szükséges intézkedéseket megtette a veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, ugyanis egyrészt ezek a konkrét intézkedések nem kerültek megjelölésre, de az elsőfokú bíróság sem tüntette fel, hogy mely intézkedéseket tekintett ilyennek, míg az, hogy vagyonkimentés az alperes részéről nem történt, a felelősség alóli mentesüléshez nem elegendő.

[18] A felelősség alóli kimentésre nem alkalmasak - bizonyítékok hiányában - pusztán az arra való hivatkozások sem, hogy alperes a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az alperest terhelő bizonyítási érdek alapján részletesen és konkrétan meg kellett volna jelölni a megtett intézkedéseket, a megtételüket igazolni kellett volna, illetve erre nézve bizonyítást kellett volna felajánlani, melyre nem került sor. Az alperes nem tett előadást arra nézve sem, hogy mint az adós vezető tisztségviselője, a visszaesés következményeit milyen intézkedésekkel próbálta enyhíteni (például tárgyalás a pénzintézetekkel, illetve utazási célállomásokkal, stb.). Egy vezetőtől elvárható, hogy amennyiben észleli a forgalom, és ezáltal az árbevétel csökkenését, intézkedésekkel megkísérli a vagyonszökkenést, az árbevétel kiesést, a hitelezői igények kielégítésének a megghiúsulását megállítani, csökkenteni, megakadályozni. Ennek eredménytelensége esetén pedig olyan intézkedéseket kell meghoznia, amelyek mentén lehetőség nyílik az adós társaság tevékenységének a lehető legkisebb veszteséggel (vagyonszökkenés) járó megszüntetésére, gazdasági életből való kivezetésére. A bizonyítási teher megfordulása miatt pedig nem elegendő az ügyvezető károkozó,

aktív, vagyonkimentő magatartásának a hiányára való hivatkozás, hanem a konkrét, hitelezők érdekeit figyelembe vevő intézkedések megtétele, vagy legalább ezek megkísérlésének a megjelölése és igazolása is szükséges.

- [19] Helyállóan hivatkozott felperes a fellebbezésében arra is, hogy az alperes - bár az első fokon eljáró bíróság felhívta az esetleges bizonyítási indítványai bejelentésére - a megtett állításait nem bizonyította.
- [20] Tekintettel arra, hogy az alperes a bizonyítási érdek ellenére nem bizonyította, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette - a törvényszék által ilyenek elfogadott előadások ezt kétséget kizáróan nem támasztották alá -, ezért az ítélet a bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.
- [21] A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a Pp. 83. § (1) és a Pp. 383. § (5) bekezdése alapján az ítélet a pernyertes fél költségeinek a megfizetésére a pereszt kötelezte. A felperes teljes személyes illetékmentessége folytán a meg nem fizetett első-és másodfokú eljárási illeték megfizetésére az alperes köteles, míg a felperes javára jogtanácsosi munkadíjat felszámítás hiányában az ítélet a bíróság ítéletét a Pp. 81. § (1), 82. § (3), 383. § (5) bek.)

Budapest, 2020. július 2.

. Hunyady Mariann s.k.. Czipra

Veronika s.k.. Horváth Andrea s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró